

Universitätsbibliothek Paderborn

Opvs De Iudiciis Divinis, Qvae Devs In Hoc Mvndo Exercet

Accessit index concionatorius in omnes totius anni dies Dominicos &
Festos, ab ipso Auctore confectus

Stengel, Georg

Ingolstadii, 1651

8. Christus, etsi peccare non potuit, tamen vt peccator, immò tamquam latro passus, quantum hominibus peccatoribus dederit exemplum humilitatis?

urn:nbn:de:hbz:466:1-45699

Luc. 23. 34.

mitis corde fuit? Et verò tunc de quali vindicta cogitavit? oravit pro crucifixoribus; atque ut eos excusaret, nescire eos dixit, quid facerent. Quòd si vis altiorem humilitatis gradum; tam parvi æstimat atrocissimas sibi iniurias ab hominibus illatas, ut, cum eas posset æternis ignibus vindicare, ad vnum gemitum peccatoris, illico etiam sexcentas remittat. Putas, nullum superesse altiorem gradum humilitatis? Superest. Nam non solum facilis est noster IESVS, ad omnes iniurias etiam infinitas, & infinite quodammodo acerbis ac malitiosas in se perpetratas ex animo remittendas; sed etiam paratus est ex ijs, quibus ex animo dolentibus veniamque postulantis millies & millies, & centies millies relabentibus, & enormissimè delinquentibus omnia condonavit, si denuò cadant, & denuò resipiscant, denuò stolam pristinam reddere, gratiam & gloriam impertiri, eosque in filios suos, & regni cælestis hæredes adoptare. Quid quòd ipsos adhuc eiusmodi hostes, & tam contumaces inimicos suos, admirabili profusus & incomprehensibili maiestatis suæ demissione, insignique, immò immensa patientiæ & bonitatis demonstratione, varijs vijs & modis, per internos S. Spiritus instinctus, per Angelos, per concionatores, per spirituales Patres, per exempla piorum, per morbos, & terrores, per beneficia, per minas & blanditias reuocat, ut vel tandem oculos aperientibus, & ad frugem redire volentibus possit veniam indulgere; & quantumvis à se auersis poenam vindictamque æternam, vel omnino expungere, vel saltem in temporalem conuertere? Quid, quòd lædentibus, dum lædunt, beneficia refundit? Nonne Longino, dum lancea latus eius aperuit, aperuit oculos, ut videret, in quem transfigeret? Miranda pietas, dum fauciatur, sanat; & quòd hasa subit, inde sanguis & aqua exit in medicinam. Nonne hoc est esse verè *humilem corde*? Has omnes & nos humiliandi rationes haberemus, si à Christo discere vellemus, *quia mitis est, & humilis corde*. Potuit Christus, potuit B. Dei Mater, potuit Stephanus, & alij Sancti se se vilipendere, & his modis omnibus humiliare? Cur nos non possemus? immò cur non deberemus?

VIII.

At Sancti in infimo quoque loco, atque, etiam infra ipsos peccatores, se se demisere? Christus id sanè non potuit, quia im-peccabilis

peccabilis fuit. Deus enim erat, qui secundùm divinã naturã non potuit facere contra Deum, secundùm humanã autẽ naturam ipsa eum diuina hypostasis, cum multis alijs gratijs sanctificauit, im-peccabilemque reddidit. Si enim Christus peccare potuisset, Deus ipse diceretur peccauisse, quo nihil absurdius fingi, aut Deo magis aduersum potest excogitari. Nulla igitur veritate Christus in corde suo, sic se potuit in imo loco ponere. Et tamen vt peccator voluit circumcidi; baptizari à Ioanne, flagellari, crucifigi. In imo igitur loco se posuit patiẽdo; non iudicando: quæ tanto maior est humilitas, pati quod scias, te non meruisse; immò nec mereri potuisse. Christi Mater immunis sanè ab omni actuali, immò etiam ab originali peccato præseruata fuit: S. Franciscus & alij sancti, qui quàm innocentissimè vixerunt, verè tamen ea se se cogitatione iudicioque infra latrones & pessimos etiam peccatores demiserunt; quia non quid fecerint, sed quid facere, & peccare, potuissent, nisi à Deo eiusque benevolentissimã gratia præuenti seruati que essent, cogitauerunt. Sic enim S. Franciscus dicere solebat, Si Deus eam, quam ipse acceperat, gratiam, vel desperatissimo in filius, aut vijs grassanti latroni dedisset, meliùs ea, quàm ipse vsus sit, vsurum sanctioremque longè futurum fuisse. Pari modo Mater Christi, cum omnes sibi à Deo dotes gratiasque haberet numeratissimas, non tam cogitauit, quid cum illis, quàm quid sine illis esset. Certè si Philippus Macedo, Græciæ potitus imperio, *Cum in Cheronea fudisset Athenienses, licet fortuna euectus, tamen appetitum rationi subdidit; neque contumeliosè aut intemperanter aliquid fecit:* Quantò magis id cogitandum est de Virgine in Dei Matrem euecta? Philippus *consultum esse putabat, quemdam ex pueris quotidie hoc ei manè in memoriam renocare, quòd esset homo. Quare puero delegauit hoc officium, neque ipse prodibat antea, sicut fertur: neque quisquam, qui eum conuenire vellet, priùs ad eum introibat, quàm singulis diebus puer hoc ter ei proclamasset, dicens: PHILIPPE, HOMO ES.* Hoc ipsum cogitabat Dei Mater. Hoc ipsum D. Augustinus sentiebat, è cuius sententia, nihil est, quod non faceret homo, si non custodiret eum is, à quo factus est omnis homo. Hac cogitatione Cæsarum refrænauit fastum Magnus Antonius. Te-
ste enim Sigonio, Constantinus Magnus Augustus, & filij eius

Ælian. lib. 3.
Variar. c. 15.

Card. Sigon.
lib. 4. Imp.
occid.

Constantius & Constans Cæsares magnitudine virtutis ac sanctitatis Antonij monachi Ægyptij audita, multis eum litteris ad rescribendum prouocârunt. Quibus ille acceptis, haudquaquam elatus, convocatos Monachos ita est allocutus: *Reges sæculi litteras ad nos scripserunt. Verùm, quid Christianis hoc estimandum? Nam licet diuersa sit dignitas, tamen eadem est nascendi moriendiq; condicio. Illa sunt nobis magnifacienda, quòd Deus hominibus legem scripserit, & quòd per Filium suum Ecclesias proprijs eloquijs exornauit. Quid Monachus rationis habet cum regibus? cur ego litteras eorum accipiam; quibus solita reddere salutationis officia nesciam?* Monentibus autem fratribus videndum esse, ne ille silentio suo animos regum aduersus se irritaret, rescripsit laudans eos primùm, quòd Christum colerent: deinde monens, ne regiarum potestati tantum tribuerent, vt præsentis imperio carnis inflati *Sz HOMINES ESSE, & à Christo iudicandos fore, obliuiscerentur, & vt clementiæ ac iustitiæ erga subditos inferuissent.* Quarum ex litterarum lectione summam principes cum utilitate voluptatem ceperunt. Et voluptatem, & fructum nos capiemus, si addiscamus non intumescere, quando nobis Principes aut scribunt, aut loquuntur, homines enim sunt, quorum alloquia utiq; non tanti sunt facienda, quanti sermo Dei, nos per leges suas, perq; omnes sacras litteras alloquentis, vnde tamen non insolescimus. Sed illud in primis emolumentum & maximis & minimis affert, si se *HOMINES ESSE* non obliuiscantur. Quisquis enim hoc meminit, magnas habet causas suæ demissionis. Quas habuit & Mater Dei, quæ etsi non peccauit, *gratia plena*, tamen, sine gratia, & ipsa peccauisset; & tamquam homo, delinquendo infimum locum mereri potuisset.

IX. Extra Christum & Matrem Christi, omnes iusti etiam de peccati conscientia se se possunt humiliare. Nam & *septies in die cadet iustus*; &, si quando non cadit, tamen cecidit aliquando.

1. Ioan. 1. 10. Quis enim sine peccato est? immò, *si dixerimus, quoniam non peccauimus; mendacè facimus eum, & verbum eius non est in nobis.* Quòd si S. Ioan. Baptista, & fortè etiam alius quispiam in vtero matris sanctificatus est, saltem dicere potest, *in peccatis concepit me mater mea*, atque ita ob peccatum originis cogitare, se fuisse aliquando filium iræ, neque semper sine macula extitisse. Adeò nihil